

Nu2NA ODBRANA KAO PRAAVO

Sa razomanjem novembra 1918. postavljena je jedna politika, koja je prema ljudskoj pretpostavci morala da vodi do potpunog porinjavanja. Istorijski primeri sli~ne vrste pokazuju da narodi koji prvo bez iznudujućih razloga upere oMje radije potom prihvataju najveće pokoravanje i prinudu, nego da jednim ponovnim pozivom da upotrebe silu poku~aju da izmene svoju sudbinu.

To je ljudski sasvim obja~njivo. Jedan mudri pobednik će svoje zahteve, ako je moguće, pobedom nametati isklu~ivo u delovirna, postepeno. Time on onda sme da kod jednog beskaraktemo postalog naroda -a takav je svaki onaj narod koji se dobrovoljno podredi -da ra~una, da on u svakom od ovih pojedina~nih pot~injavanja neće vi~e osetiti nikakav dovoljan razlog, da bi se jo~ jednom prihvatio oru~ja. ~to se opet vi~e na ovaj na~in prihvati prinuda dobrovoljnim putem, time onda jo~ nepravednije ljudirna izgleda da se zbog jednog novog, mada stalno ponavljalog pritiska, ipak posegne za odbranom, narOCito ako se, sve u svemu, trpljivo i cutke podnela već tako mnogo vi~e i mnogo veća nesreća.

Propast Kartagine je najstra~nija predstava takvog jednog laganog samoskrivljenog ubistva jednog naroda.

U svoje „Tri ispovesti“ isti~e stoga i Klauzevic na nezaboravan na~in ovu misao i pregnantno je ovekbve~uje za sva vremena time kada ka7e:“ da sramna fleka jednog pot~injavanja nikada ne mo~e da se izbri~e; da ta otrovna kaplja u krvi jednoga naroda prelazi u potomstvo ida će ona snagu kasnijeg roda paralisati i potkopavati”; a da tome nasuprot .’~ak i propast te slobode posle krvave i ~asne borbe osigurava preporod naroda i klicu njegovog ~ivota, iz koje će jednom iz tog korena izbiti novo snaZno drvo”.

Naravno da se jedan narod koji izgubi karakter i ~ast neće brinuti zbog ove pouke. Jer ko je uzme k srcu ne mo~e da padne tako nisko, nego se slama onda kada je zaboravi ili vi~e neće da zna o njoj. Stoga se kod nosilaca takvog jednog beskaraktemog pot~injavanja ne sme o~ekivati, da se iznenada prema i na osnovu razurna i vaskolikog ljudskog iskustva druk~ije po~nu da postupaju nego do tada. Naprotiv, upravo će ti svaku takvu pouku drrfuti ~to dalje od sebe, toliko dugo, dok se ili narod ne navikne na ropski jaram, ili dok se na povr~inu ne probiju bolje snage, da bi izopa~enim kvariocima naroda izbili vlast iz ruku. U prvom slu~ju obi~no se ljudi uop~te i ne osećaju tako lo~e, jer oni neretko dobijaju od pametnijih pobednika vlast nadglednika robova prenetu na sebe, koju ove beskarakteme kreature onda naj~e~e jo~ nemilosrdnije sprovode nad svojim sopstvenim narodom nego neka tuda be~tija postavljena iz redova samog neprijatelja.

Razvoj posle 1918. godine nam pokazuje da je u Nema~koj nada da se dobrovoljnim pot~injavanjem mo~e zadobiti milost pobednika nafulost odredivala na presudan na~in politi~ku svest i delovanje ~irokih masa. Hteo bih stoga da stavim vrednovanje na naglasak ~iroke mase, jer ne mogu da se

428
pomirirn s uverenjem se recimo istoj suludoj zabludi može pripisati i delovanje voda na~eg naroda. Po~to je vođenje na~e sudbine od kraja rata oCigledno

potpalo pod Jevreje zaista se nije moglo očekivati da je uzrok naše nesreće pogrešno saznanje, već se naprotiv mora biti ubeden da naš narod vodi u propast svesna namera. I tek kada se sa tog stanovišta preispita očigledno ludilo spoljnopolitickog vodenja našeg naroda, otkriva se ono kao vrhunski rafinirana, ledena logika u službi jevrejske svetski osvajačke misli i borbe. Tako izgleda i shvatljivo da je isto vremensko razdoblje 1806. do 1813. koje je bilo dovoljno da se potpuno slomljena Pruska ispuni novom. životnom energijom i borbenom odlučnošću, danas nije samo beskorisno proteklo nego je naprotiv vodilo do jednog sve većeg slabljenja naše države. Sedam godina posle novembra 1918. potpisan je Sporazum u
! Lokarnu!

”

Tok stvari pritom je bio kao što je gore naznačeno: Cini se jednom potpisao prividni prekid vatre, nije se više imalo niti delatne snage niti hrabrosti da se kasnije pruži otpor stalno ponavljajućim merama potčinjavanja od strane protivnika. A oni su opet bili tako pametni da odjednom zahtevaju isušiti mnogo. Svoje učene su oni ograničavali stalno na onaj obim, koji bi po njihovom sopstvenom mišljenju -a i mišljenju našeg nemackog vodstva -bio ito bože još toliko snoljiv da se nije moralo bojati jedne eksplozije narodnog raspoloženja, što se, međutim, više takvim pojedinim diktatirna potpisivalo i davilo, tirn je manje izgledalo opravdano da se zbog jedne dalje učene ili zahtevanog uniženja sad odjednom cini nešto što se zbog mnogo drugih ranije nije činilo: da se pruži otpor. I to je upravo ona kap otrova o kojoj govori Klauzevic: najpre pocinjena .beskaraktemost, koja se sama stalno dalje mora da pojačava i koja postepeno opterećuje kao najgore naslede svaku buduću odluku. Ona može da preraste u strahovit olovni teg, koji jedan narod onda teško da može se sebe da zbaci, nego njime biva i konačno povučen na dno života jedne ropske rase.

Tako su se u Nemackoj smenjivali edikti razoruženja i porobljavanja, političke onemoćalosti i ekonomskog pljackanja naroda, da bi najzad bio moralno proizveden onaj duh koji se mogao videti u davoskom punomoćju kao sreća au sporazurnu u Lokamu kao uspeh. Ali se naravno, gledano s više stanovišta, može govoriti o jednoj jedinoj sreći u tome jadu, sreći da ljude može naciniti budalama ali ne i nebo potkupiti. Jer njegov blagoslov je izostao: Nevolja i briga su otada postali stalni pratioci našeg naroda, a naš jedini verni saveznik je beda. I u ovom slučaju nije sudbina napravila nikakav izuzetak, nego nam je dodelila ono što smo i zasluživali, Pošto mi više ne umemo da cenimo cast, poučava nas ona da bar poštujemo slobodu hleba, Ljudi su već naučili da vicu hleba, hleba, ali će jednoga dana još morati da mole za slobodu.

Ma kako gorak i vidljiv bio slom našega naroda u godinama posle 1918., isto tako su najviše upravo u to vreme bili proganjani oni, koji su se usuđivali da ono, što je kasnije stalno nastupalo, već tada prorokuju. I ma koliko jadno da je bilo vodstvo našeg naroda, ono je isto tako bilo uobraćeno,

429

a poSebnO Onda kada se radilo o uklanjanju neorniljenih, jer su bili neugodni,

upozorivaca. Tada se moglo do1:iveti (a to se mo1:e još i danas!) da bi se najveći parlamentarni praznoglavci stvami kalfe, sedlari i rukavicari -ne samo shodno svom pozivu, što ništa i ne govori -iznenada ispeli na pijedestal dr1:avnika, da bi s te visine upravljali malim smrtnicima. Pritom nije bila niti je stvar u tome da je takav jedan "dnavnik" najcešCe vec u šestom mesecu svoje umetnosti bivao kao poslednji šalabajzer uz ruganje celog sveta raskrinkan! Ne. to ništa ne daje na stvari, naprotiv: što više parlamentarnim druvnicima ove republike nedostaju stvami UCinCi, tim bešnje oni stoga proganjaju one, koji od njih oČekuju ucinke, koji su "drski" da kOnStatuju promašaj njihove dosadašnje delatnosti i predvide neuspeh buduće. Ali ako se takav jedan parlamentarni uvaz;enik jednom najzad pobije na stub srama i ne bude u stanju dnavotvomi umetnik te sorte Onda zbilja da izbegne slom cele svoje delatnosti i njenih rezultata, ona oni nalaze hiljade i hiljade razloga opravdanja za njihove neuspehe i ne 1:ele da priznaju jedno jedino, a to je da su oni ~ami glavni razlog svega zla.

***

Najkasnije u zimu 1922/23. moralo se uopšte shvatiti da se Francuska i posle zaključenja mira trudila s gvozdenom doslednošću da još uvek postigne. svoj odranije zamišljeni ratni cilj. Jer niko valjda neće povero.vati da Francuska u najodlucnijoj borbi svoje istorije nije najcistiju krv svog naroda u cetiri i po godine davala da bi kasnije prethodno nacinjene štete pOnOVO dobila reparacijama kao naknadu. Čak i Elzas-Loteringija sami ne bi objasnili energiju francuskog vodenja rata, ako se pri tom vec ne bi radilo o jednom delu zaista velikog politickog programa za budućnost, koji je sprovodila francuska spoljna politika. A ovaj cilj opet glasi: Razbijanje Nemacke u jednu mešavinu malih druva. Za to se borila šOVinisticka Francuska, pri čemu je ona doduše svoj narod u stvari kao zemaljske sluge prodala intemacionanlom Svetskom jevrejstvu..

Ovaj francuski ratni cilj bio je veC dose1:ljiv sarnim ratom da je, kako se u pocetku u Parizu nadalo, rat vOden na nemackom tlu. Pretpostavljalo se da krvave bitke svetskog rata neće biti vodene na Somi, u Flandriji, na Artosu, pred Varšavom, Ivangorodom, KovnOm, Rigom i gde sve još ne, nego u Nemackoj u Ruru i na Majni, na Elbi, pred Hanoverom, Lajpcigomm Nimbergom itd...

***

...~ovinisti~ka.. Francuska je omoguČila Vajmarsku republiku. najdemokratskiju formu drtavnog uređenja.

danas joj takode ne smeta ujedinjena. velika Nema~ka. zato što je demokratska. (prim.: R. Smiljailic).

..Hider je ..uspeo.. da se krvave bitke II sv. rata vode baš u Nematkoj- na Majni. u Ruru, pred Hanoverom. u razorenom takode Berlinu. Hamburgu itd. Lep sopstveni podvig koji ni u svom najstrašnijem snu. dok je pisao ove redove nije predviđao. A one su se vodile. jer on nije postupio viteški kao Hindenburg 1918. g.. kada je u

pismu Rajhstagu i caru priznao poraz ~ zbog. kako je istakao. ..sloma našeg fronta u Makedoniji... dakle proboja solunskog fronta od strane pretemo srpskih trupa, i zatrdio prirnrje da ne bi došlo do razaranja i okupacije

domovine Nematke. (prim.: R. Smiljanic).

430

I svakako da ce se svak morati slo:iti, da bi time postojala mogucnost razaranja Nematke. Veoma je veliko pitanje da li bi na~ mlada federativna dr1;ava izdr1:ala tetiri i po godine istu probu optereCenja kao š:to je to bila u stanju vekovima tvrsto centralizirana koja je jedino upirala OCi u bespogovomi Pariz. Da je to najgigantskija borba naroda protutnjala izvan granica otad1:bine, bila je ne samo besmrtna zasluga jedine stare vojske, nego i najveća sreća za nematku budućnost.. A to moje najgranitnije unutraš:nje uverenje koje me je ponekad gotovo sasvim obrvavalo da u drugom slutaju danas već odavno ne bi bilo nikakvog Nematkog Rajha, nego samo viš:e "nematke dnave". Ovo je i jedini razlog takode, zaš:to krv naš:ih palih prijatelja i brace nije sasvim uzaludno bila prolivena.

Tako je nastalo sve druktije! Svakako da je Nernatka u novembru 1918. do1:ivela munjevito brzo svoj slom. Samo, kad je katastrofa nastupila u domovini, armije nematke peš:adije stajale su još: uvek duboko u neprijateljskim zemljama. Prva brigada tada Francuske nije bila razbijanje Nematke već š:taviš:e sledeća: kako izbaciti nematke armije š:to pre iz Francuske i Belgije. I tako je za parisko dr1:avno vodstvo prvi zadatak kod zavr~etka svetskog rata bio, razoru1;ati nematke arnrije i, ako je moguće, potisnuti ih pre svega nazad u Nematku; a tek u drugome planu moglo se je posvetiti ranijem faktitkom osnovnom ratnom cilju. Svakako Francuska je u tome bila već paralisana. Za Englesku je s uniš:tenjem Nematke kao kolonijalne i trgovatke sile is njenim obaranjem na rang jedne dr1:ave druge klase rat bio zaista pobednitki završ:en. Interes na rasturanje bez ostatka nematke dr1:ave tamo ne samo da nije postojao, nego se tak po~tovao i razlog da se satuva za budućnost jedan rival protiv Francuske u Evropi. Tako je francuska politika morala tek u energitnom mirovnom radu da nastavi ono ~to je rat utro, i Klemansoova izreka da je za njega mir samo produZ;etak rata, dobila je povećano znatenje.

Stalno kod svakog iole mogućeg povoda morali su se sklopovi Rajha da uzdrnavaju. Ispostavljanjem sve novih i novih nota za razoru1:avanje s jedne strane i putem na ovaj natin omogućene privredne ucene s druge, gajila se nada u Parizu da ce se sistem Rajha moći lagano da labavi. Sto je vi~e u Nematkoj odumiralo nacionalno dostojanstvo, tim viš:e su mogli ekonomski pritisak i vetna beda i siroma~tvo da vode do polititki destruktivnih dejstava. Takva jedna politika zasnovana na polititkom ugnjetavanju i ekonomskom pljatkanju, ako bi se sprovodila deset ili dvadeset godina, mora postepeno da ruiniira tak i najbolje dr1:avno telo ida ga eventualno i rasturi. A time je onda i konatno postignut francuski ratni cilj.

Ovo se opet moralo u zimu 1922/23. već odavno spoznati kao namera Francuske. Time bi onda ostale, međutim, samo dve mogućnosti: smelo se

recimo ponadati da ce se ili na otpomosti nematkog nacionalnog tela biti
.A Hitlerova naredba o kojoj svOOOCi ~per, i ne sarno on, iz marta 1945. da se u
Nem~koj sve uniAtava. ~ak i
bolnice i Akole, poAte, sve najneophodnije prOO neprijateljem? Guderijan pi~e: na
primOObu ..Fireru da ako i
izgubi rat, narod mora da ~ivi, Hitler odgovara jetko -..ne, narod ovako porden ne
treba da ~ivi", (prim.: R.
Smiljanic).

431

francuska volja, ili najzad uciniti jednom ono ~to eto ne mote da izostane da
se naime pri bilo kom grubom slucaju preotme kormilo drz.avnog broda i
pramac okrene protiv neprijatelja. To bi onda znacilo svakako borbu na tivot i
smrt a izgledi na tivot bili bi samo onda postojeci, ako bi se prethodno uspeclo,
Francusku toliko izolovati da ta druga borba ne bude morala vi~e da
predstavlja jedno rvanje Nemacke protiv sveta, nego odbrana Nemacke od
Francuske koja stanlo ometa svet i njegov mir..

Nagla~avam i cvrsto sam ubeden da ovaj drugi slucaj jednom tako ili
ovako mora da nastane ida ce On nastati. Nikada necu poverovati u to da ce
Francuska ma kad promeniti namere prema nama, jer one lete u najdubljem
razlogu a to je iskljucivo u smislu samoodrz.anja francuske nacije. Kada bih
sam bio FranCUZ i kada bi mi velicina Francuske bila tako draga, kao ~to je
meni velicina Nemacke sveta, onda ne bih ni mogao ni hteo ni ja druk~ije da
delujem, nego ~to na kraju krajeva to ~ini jedan Klemanso. Ne samo u svojoj
nacionanloj brojnosti, nego naro~ito u svojim rasno najboljim elementima
opadajuce Francuzstvo mote svoj znacaj u svetu na trajan na~in samo
razbijanjem Nema~ke da odrti. Francuska politika mote i hiljade okoli~nih
puteva da nade, negde na kraju ce uvek biti ovaj cilj kao ispunjenje poslednjih
telja i najdublje ~etnje. Ali nepravilno je takode i verovati da ce jedna ~isto
pasivna volja koja jedino samu sebe zeli da odrZava, moci da omoguci jedan
otpor koji nece proizilaziti iz jedne ne manje punosnaZne ali aktivno Osnatene
volje. Dogod ve~ni konflikt izmedu Nema~ke i Francuske bude se odvijao
samo u folIJi nema~ke odbrane od francuskog napada, nikada on neCe biti
odlu~en, ali ce svakako Nema~ka iz veka u vek gubiti jednu poziciju za
drugom. Neka se samo sledi pomeranje nemacke govome granice poCev od
dvanaestog veka do danas i svakako da ce se te~ko vi~e moci graditi na
jednom zauziranje pozicije i razvoju, koje nam je do sada vec toliko ~tete
nanelo.

Tek kada se ovo u Nemackoj U pOtpunosti bude shvatilo, da se tivotna
volja nemacke nacije vi~e ne raspr~uje samo u pasivnoj odbrani, nego se
prikupe snage za jedan kona~ni aktivni obra~un s Francuskom i grune se u
jednu poslednju odlu~ujucu borbu sa s nema~ke strane najvećim kona~nim
ciljevirna: tek tada ce se biti u stanju da se VeCnO i po sebi neplodno rvanje
izmedu nas i Francuske dovede do kraja; dodu~e, pod pretpostavkom da
Nema~ka u uni~tenju Francuske zbilja uvidi samo jedno sredstvo ida potom
Ona na~em narodu kOna~nO na drugoj strani bude u Stanju da pruZi moguće
~irenje. Danas brojimo mi osamdeset miliona Nemaca u Evropi! Ali ce tek

onda takva spoljna politika bice priznata kao prava tek kada nakon nepunih sto godina, dve stotine i pedeset miliona Nemaca bude zivelo na ovom kontinentu i to ne kao eksploatisani fabri~ki radnici vec kao seljaci i radnici koji svojim radom jedan drugom obezbeđuju život.

U decembru 1922. izgledalo je kao da se situacija između Nema~ke i Francuske pOnOVO opasno zao~trava. Fr~ncuska je telela da zapo~ne nove .Hiner je kasnije izbacio parolu ..Nema~ka raluje na svim fronlovima...'.. (prim.: R. Smiljanic).

432

ogrornne ucene i za to su joj trebali sau~esnici. Privrednoj plja~ki morao je da predstoji politi~ki pritisak, a Francuzima je samo nasilno prodiranje u centralni nervni sistem ~itavog nema~kog života delovalo zadovoljavajuće da bi porobili naš "nepokorni" narod. Zauzimanjem Rurske oblasti Francuzi su se nadali ne samo da kona~no probiju okosnicu Nema~ke vec ida našu privredu dovedu u situaciju u kojoj bismo morali da prihvatimo svaku, ~ak i najgoru, obavezu.

Bilo je gusto. Nemacka se o~h na po~etku savila da bi se kasnije potpuno slornila.

Zauziranje Rurske oblasti zna~ilo je da je sudbina nema~kom narodu ponovo pruZila šansu da su uzdigne. Jer ono što je u prvom trenutku delovalo kao ogrornna nesreća podrazumevalo je, kad se malo bolje pogleda, beskrajno sudbinosnu mogućnost okon~anja celokupnenerna~ke patnje.

Sa spoljnopoliti~ke taCke gledišta zauzimanje Rurske oblasti Francusku je prvi put iznutra istinski outdilo od Engleske i to ne samo u krUgovima britanske diplomatije koji su isklju~ivo trezveno i ra~undzijski sklopili i odrZavali savez sa Francuskom vec i u najširim krugovima engleskog naroda. Posebno je engleska privreda reagovala na ovo neverovatno ja~anje kontinentalne francuske snage sa teškom prikrivanom nelagodnošću. jer ne samo da je Francuska, sa vojno-politi~ke ta~ke gledišta, zauzela poloZaj u Evropi koji pre toga nije imala ~ak ni Nema~ka, vec je sada dobila privredne osnove koji su njenu politi~ku kokurentnost ekonomski doveli skoro u monopolski poloZaj. Veci rudnici gvozda i uglja u Evropi time su bili ujedinjeni u rukama nacije koja je do sada odlu~no i aktivno stajala iza svojih interesa, za razliku od Nema~ke, i koja je u velikom ratu ~itav svet podsetila na svoju vojnu pouzdanost. Francusko zauzimanje Rurskih rudnika uglja ponovo je Engleskoj izbilo iz ruku ~itav uspehrata tako da pobednik više nije revnosna i vredna britanska diplomatija vec maršal Foh i Francuska koju on predstavlja.

I u Italiji se raspoloženje prema Francuskoj, koje ionako nakon rata više nije bilo sjajno, pretvorilo bukvalno u mrZnju. Bio je to veliki istorijski trenutak u kome su nekadašnji saveznici mogli da postanu buduci neprijatelji. To što je ipak bilo druga~ije i što saveznici nisu kao u drugom Balkanskom ratu odjednom ušli u međusobni rat trebalo je pripisati okolnosti da Nema~ka nije imala Enver Pašu veC Kuna.

Ne samo sa stanovišta spoljne politike vec i sa stanovišta unutrašnje politike upad Francuza u Rursku oblast za Nema~ku je otvorio ogrornne

mogućnosti. Znatan deo našeg naroda, koji je zahvaljujući ogromnom uticaju lažljivih novina Francusku još uvek doživljavao kao borca za napredak i liberalizam, doživio je grubo otrežnjenje. Kao što je 1914. godina razvejala snove o međunarodnoj solidarnosti naroda iz glava naših nerazumnih radnika i naglo ih vratila u svet večite borbe pošto se svuda jedno bice hrani nekim drugim i smrt slabijeg znači život jačeg, isto se dogodilo i proleću 1923. Kada je Francuz sproveo svoje pretnje i konačno počeo da dolazi u nemačku oblast rudnika, u početku polako i oklevajući, tada je za Nemačku

433
kucnuo odlučujući čas. Ako je u tom trenutku naš narod promenio svoje mišljenje kao i svoje dotadasnje stanoviste, onda je nemačka Rurska oblast za Francusku mogla da postane nova napoleonska Moskva. Postojale su samo dve mogućnosti: ili pristati i na to i ne uraditi ništa, ili stvoriti u nematkom narodu, s pogledom na uzlaznu hranu i uzlazne potrebe, istovremeno i uzlaznu volju da okonta ovu vetitu sramotu i radije preuzme na sebe strahotu trenutka nego da i dalje podnosi beskrajne strahote.

"Besmrtna zaluga" tadašnjeg kancelara Kuna bilo je pronalaženje treće mogućnosti, a još "slavnija" je bila zasluga našeg građanskog partijskog sveta sto joj se divila i pristala na nju.

Ovde bih najpre želeo što je kraće moguće da razmotrim drugu mogućnost:

Zauzimanjem Rurske oblasti Francuska je sprovela eklatantnu povredu Versajskog ugovora. Time se isto tako suprotstavila citavom nizu zemalja -mogućnika, posebno Engleskoj i Italiji. Više nije mogla da se nada bilo kakvoj podršci ovih država za svoj egoistični pljačkaški pohod. A avantura, a to je pre svega bila avantura, morala ju je dakle sama dovesti do nekog srećnog završetka. Za nacionalnu nemačku vladu postojao je samo jedan put, naime onaj koji je nametnula cast. Bilo je izvesno da je nemoguće Francuskoj se odmah suprotstaviti oružjem, ali je bilo neophodno biti svestan toga da će svako pregovaranje bez oružane moci u pozadini biti smesno i neefikasno. Bilo je besmisleno bez mogućnosti aktivnog otpora dovesti se u poziciju: "Necemo da pregovaramo", ali je bilo još mnogo besmislenije pristati na pregovore bez obezbeđene moci.

Ne znači to da je zauzimanje Rurske oblasti moglo da bude spreceno vojnom intervencijom. Samo bi ludak mogao da savetuje takvu odluku. Ali uzimajući u obzir tu akciju Francuske i za vreme njenog izvođenja moglo je i moralo se voditi računa o tome da se, bez obzira na Versajski ugovor koji je Francuska sama već pogazila, obezbede vojna sredstva kao pomoć pregovaračima. Jer, od početka je bilo jasno da će se jednog dana za nekim konferencijskim stolom odlučivati o toj oblasti zauzetoj od strane Francuske. Ali isto tako nam je moralo biti jasno da su i najbolji pregovarači u stanju da ostvare malo uspeha ako zemlja po kojoj hode i stolica na kojoj sede nisu stit njihovog naroda. Slabim krojacim ne može da se raspravlja sa atletama i bespomocni pregovarač mora da trpi mac Brenu na neprijateljskoj strani teracija ako nema sopstveni mac. Pa zar nije bilo stvarno strašno posmatrati one pregovaračke komedije koje su od 1918. godine stalno prethodile

diktatima? Bila je to ponizavajuća predstava koju su ponudili citavom svetu tako ~to su nas najpre pozvali za pregovarački sto da bi nam zatim saopstili odavno donete odluke i programe o kojima se moglo razgovarati, ali koji su se od početka morali smatrati nepromenljivim. Na~i pregovarači, naravno, te~ko da su i ujednomjedinom slučaju bili iznad najskrovnijeg proseka i uglavnom su opravdavali drsku izjavu Lojda Džordža koji je nekada~njem ministru Simonsu podsmesljivo rekao 'da Nemci ne umeju za vode i predstavnike da izaberu duhovne ljude'. S obzirom na odlučnu volju protivničkog i jednu

434

bespomocnost sopstvenog naroda u svakom pogledu ~ak bi i geniji teško bili u stanju bila šta da postignu.

Medutim, onaj koji je 1923. zeleo francusko zauzimanje Rurske oblasti da uzme kao povod za ponovno uspostavljanje vojne moci, morao je najpre da ponudi naciji duhovno oružje, da oja~ volju ida uništi one koji su razbili tu najzna~ajniju nacionalnu snagu.

Kao što je 1918. došlo do krvave osvete zato što 1914. i 1915.

marksisti~koj zmiji nije jednom zauvek otkinuta glava, tako je najstrašnija osveta bila neminovna kad se u proleće 1923. nije prepoznao povod da se kona~no osujete marksisti~ki izdajnici države i ubice naroda.

Svaka pomisao na pravi otpor Francuskoj bila je obi~na glupost ako se f ne bi objavio rat onim snagama koje su pet godina pre toga iznutra slomile I

t nema~ki otpor na ratištima. Samo su građanske duše mogle da zauzmu I neverovat~o miš~enje da se marksizam .sada. ~ozda p~menio i ~ su v?de [1918. godine kOJl su tada hladnokrvno izgazlh dva mlhona mrtvih da bi se lakše popeli u razne fote1je, sada, 1923. godine, odjednom spremni da odaju priznanje nacionalnoj savesti. Neverovatna i zaista besmislena pomisao da postoji nada da će nekadašnji državni izdajnici odjednom postati borci za nema~ku slobodu! To im uopšte nije padalo na pamet! Kao što hijena nije spremna da ostavi leš, tako ni marksista ne odustaje od državne izdaje.

Zaboravimo i najgluplju od svih primedbi da je toliko mnogo radnika nekada Zrtvovalo svoje živote za Nema~ku. Jesu to bili nema~ki radnici, ali tada oni više nisu bili internacionalni marksisti. Da se 1914. nema~ka radni~ka klasa po svom unutrašnjem opredeljenju još uvek sastojala od marksista, rat bi bio završen za tri nedelje. Nema~ka bi pukla pre nego što bi prvi vojnik prekora~io granicu. Ne, ~injenica da se nema~ki narod tada i dalje borio dokazala je da marksisti~ko ludilo još nije bilo prodrlo u najveće dubine. Aii upravo u onoj meri u kojoj se nema~ki radnik i nema~ki vojnik u toku rata vratio u ruke marksisti~kih vođa, u toj meri on je za otadžbinu bio izgubljen. Da je na početku i za vreme rata dvanaest ili petnaest hiljada tih jevrejskih državnih izdajnika izloženo otrovima kao što se to dogodilo stotinama hiljada naših najboljih nema~kih radnika iz svih slojeva i zanimanja na njivi, onda milionske Zrtve na frontu ne bi bile uzaludne. Upravo suprotno: da je dvanaest hiljada baraba pravovremeno uklonjeno, možda bi životi ~itavog miliona -pravih, za budućnost zna~ajnih Nemaca bili spaseni. Ali i to je spadalo u građansko "državni~ko umeće" kako ne trepnuvši izložiti milione krvoprolicu

na bojnopolju, a deset ili dvanaest hiljada državnih izdajnika, kriminalaca, zeleni i prevaranata smatrati dragocenom nacionalnom svetinjom i time ih otvoreno proglasiti nedodirljivima. Uopšte nije jasno šta je u ovom građanskom svetu veće, da li nespretnost, slabost i kukavičluk ili potpuno propali nacini raznišljanja. Ta klasa je stvarno sudbinski osuđena na propast, ali, na žalost, sa sobom će povući i ovaj narod u provaliju. Potpuno ista situacija kao 1918. bila je i 1923. Bez obzira na nacin otpora za koji bi se odlučili, prvi preduslov bilo je izbacivanje marksističkog otrova iz organizma našeg naroda. I po mom uverenju prvi zadatak prave

435
nacionalne vlade bio je potražiti i pronaći snage koje su odlučne da marksizmu objave rat do istraživanja i ovisnagama onda dati određene ruke. Bila je njihova obaveza da se ne klanjaju gluposti zvanoj „red i mir“ u trenutku kada je spoljni neprijatelj otadlžini zadavao poslednji udarac i kada je u zemlji na svakom koraku pretila izdaja. Ne, prava nacionalna vlada morala je tada da teži nered i nemir da je samo u nemirima bilo moguće da se dogodilo principijelno razračunavanje sa marksističkim smrtnim neprijateljima našeg naroda. Ukoliko hi se to propustilo, svaka pomisao na neki otpor, kakav god on bio, bila hi prava ludost.

Takvo razračunavanje pravih istorijskih razmera ne može, doduše, da sledi šemu nekog savetnika ili neke stare, istrošene ministarske duše, već mora da se dogodi u skladu sa vječitim zakonima: tvojta na ovoj planeti, koji su horra za: tivot i koji ostaju borra. Bilo je neophodno zamisliti da je iz najkrvavijih građanskih ratova iesto izrastao veoma jak i zdrav narodni organizam dok se zbog veštački odnavanih mimodopskih stanja mnogo ičeće smrad truleži širio do neha. Sudbine naroda ne menjaju se u svilenim rukavicama. Tako je 1923. bio potreban najhrustalniji pristup da hi se osujeti i zmije koje su našem narodu radile o glavi. Ako hi to uspelo, tek onda bi pripreme aktivnog otpora imale smisla.

U to vreme sam iesto priao o tome i pokušavao harem takozvanih nacionalnim krugovima da objasnim šta je ovog puta u igri da hi u slučaju istih grešaka kao 1914. i narednih godina ponovo bio neminovno kraj kao i 1918. Neprekidno sam ih molio da puste sudbinu da radi svoj posao i da i našem pokretu pruže mogućnost razračunavanja sa marksizmom, ali govorio sam užalud. Oni su svi smatrali da su pametniji, uključujući i vojne lidere sve dok se onda nisu našli pred najjadnijom kapitulacijom svih vremena.

Tada sam do srli svog hica postao svestan da je nemačko građansko društvo došlo do kraja da više nije u stanju da ohavi nijedna zadatak. Video sa kako se sve te partije svadaju sa marksizmom samo zbog međusobne konkurencije ne: teleći uopšte istinski da ga unište. Oni su se u duhini duše odavno hili pomirili sa propašću otadlžine i pokretala ih je samo velika: telja da ne propuste nasladi vanje leševima. Samo su se za to još „horiili“.

U to vreme, to otvoreno priznajem, osećao sam istinsko divljenje prema velikom ioveku južno od Alpa koji iz prave ljubavi prema svom narodu nije sklopio sporazum sa unutrašnjim neprijateljima Italije već je na svakom koraku i svim sredstvima težio njihovom uništenju. Ono što će

Musolinija uvrstiti u velikane naše planete jeste njegova odluka da Italiju ne deli sa marksizmom već da spase otadžbinu tako što je internacionalizam prepustio uništenju.

Kako nasuprot tome bedno sićušno deluju naši nemački nazivodavci i koliko nam se gade kada ta ništavića sa nevaspitanom uobraženosti uzimaju sebi za pravo da kritikuju hiljadu puta većeg od sebe i koliko je samo holno pomisliti da se to događa u državi koja je pre nepunih pola veka imala čast da jednog Bismarka naziva svojim vodom!

, 436

r

I

Sa takvim stavom građanstva i takvim negovanjem marksizma 1923.

je, međutim, sudbina svakog aktivnog otpora bila unapred određena. Boriti se protiv Francuske sa smrtnim neprijateljem u sopstvenim redovima bilo je besmisleno. Sve nakon toga bilo je samo zamajavanje, predstava da bi se zadovoljio nacionalistički element u Nemačkoj, da bi se smirila uzburkana nemačka duša ili da bi se u stvari obmanula. Da su stvarno verovali u to što su radili, onda bi morali da spoznaju da snaga naroda ne leži u prvom redu u njegovom oružju već u njegovoj volji i da, pre nego što se pobedi neprijatelj, najpre neprijatelj mora da bude uništen iznutra. U suprotnom, jao nama ako se pobeda ne ostvari prvog dana borbe! Ako narod koji se nije oslobodio svog unutrašnjeg neprijatelja nazre i samo senku poraza, snaga njegovog otpora će se raspršiti i neprijatelj će svakako odneti pobedu.

To je tada moglo da se predvidi još u proleće 1923. Ne treba ni pominjati dovođenje u pitanje vojne pobede nad Francuskom! Da je rezultat nemačkog reagovanja na upad Francuza u Rursku oblast bilo uništenje marksizma unutar Nemačke, uspeh bi samim tim bio na našoj strani.

Nemačka, oslobođena tog smrtnog neprijatelja svog biča i svoje budućnosti, posedovala bi snagu koju ni nitav svet više ne bi mogao da uguši. Onog dana kada u Nemačkoj bude razbijen marksizam, naši okovi će zauvek biti pokidani. Jer nikada u istoriji nije nas pobedila snaga naših neprijatelja već uvek samo naše sopstvene slabosti i neprijatelji u našim redovima.

Pošto nemačko državno rukovodstvo tada nije smoglo snage za ovakvo herojsko delo, moglo je naravno da krene samo jednim putem. Naime, moglo je ništa da ne uradi već da pusti da se stvari odvijaju same od sebe.

U taj veliki nes nebesa su poslala nemačkom narodu jednog velikog čoveka, gospodina Kuna. On nije u suštini bio državnik i političar od zanata, a još manje po rođenju, već je više bio čovek koji je bio potreban za izvršenje određenih zadataka. Inače se više bavio poslovima. Za Nemačku je to bilo prokletstvo zbog toga što je ovaj politizirajući trgovac i politiku smatrao privrednim preduzećem te je svoje aktivnosti uređio u skladu sa tim.

"Nemačka je zauzela Rursku oblast. Sta se nalazi u Rurskoj oblasti?"

Ugalj. Dakle Francuska je zauzela Rursku oblast radi uglja?" Sta je za gospodina Kuna bilo prirodnije da pomisli da organizuje štrajk da Francuzi ne bi došli do uglja, nakon čega bi oni onda, po mišljenju gospodina Kuna, jednog dana sasvim sigurno napustili Rursku oblast zbog nerentabilnosti

preduzeca. Otprilike tako su tekle misli tog "zna~ajnog", "nacionalnog" "dr1.avnika" koji se u Stutgartu i u drugim mestima obraCao svom narodu i kome se taj narod veselo divio.

Za štrajk su, naravno, bili potrebni marksisti, jer su u prvom redu radnici morali da štrajkuju. Dakle, bilo je neophodno ujediniti radnika, a on je u mozgu takvog gradanskog dr1.avnika uvek bio isto što i marksista, sa ostalim Nemcima. Nemoguće da tada nije bila uOCljiva gradanska partijsko-politi~ka bud jedne tako genijalne parole! Istovremeno i nacionalno i genijalno -to je kona~no bilo ono što su oni iznutra sve vreme i tr~ili! To je bio most ka marksizmu i nacionalnom prevarantu sada je bilo OUloguceno da sa "nema~

437 kim" izrazom lica i nacionalnim frazama pru~i svoju vemu ruku intemaci-onalnom drfuvnom izdajniku. A taj je smesta stupio u akciju. Jer isto kao što su Kunu bile potrebne marksisticke vode za njegov "jedinstveni front", tako je i marksistickim vodama bio potreban njegov novac. Ruka ruku mije. Kun je dobio svoj jedinstveni front koji se sastojao od nacionalnih brbljivaca i antinacionalnih baraba, a intemacionalni prevaranti su mogli za drfuвне pare da slu~e svojoj uzvišenoj borbenoj misiji, odnosno da razbijaju nacionalnu privredu i to ovog puta cak o trošku drZave. Kakva besmrtna pomisao, spasiti naciju placenim štrajkom, ali svakako je to bio poziv kome je cak i najnezainteresovaniji dZaba1ebaroš mogao da se prikljuci sa oduševljenjem. Opšte je poznato da se narod ne oslobada molitvama. Ali da li je ipak moguće osloboditi ga lenstvovanjem, to je najpre trebalo istorijski proveriti. Da je gospodin Kuno tada zatra:l;io od svakog Nemca samo dva sata du~e da radi, umesto što je pozvao na placeni generalni štrajk i time ga postavio kao osnovu "jedinstvenog fronta", onda bi se prevara zvana "jedinstveni front" razrešila sama od sebe nakon tri dana. Narodi se ne oslobadaju ne radeci ništa vec ~rtvovanjem.

Istina je da se ovaj takozvani pasivni otpor nije dugo odrZao. Jer samo je covek kome je rat potpuno stran mogao da umisli da ce okupacionu vojsku najuriti na tako smešan nacin. A samo je to mogao da bude smisao akcije cija je cena dostizala milijarde i koja je umnogome doprinela da se nacionalna valuta potpuno uništi.

Naravno da su Francuzi tada mogli da se raskomote u Rurskoj oblasti uz jedan odredeni unutrašnjr mir kad su videli da se otpor sluZi takvim sredstvima. Pa upravo smo im ponudili najbolji nacin kako da urazume tvrdoglavo stanovništvo ako njegovo ponašanje ozbiljno ugro~ava okupatora. Koliko brzo smo devet godina pre toga rasterali belgijske Franktierbanden i objasnili stanovništvu kakva je situacija kada je nemacka vojska bila u opasnosti da ozbiljno strada. Cim bi pasivni otpor Francuskoj postao stvamo opasan, okupacione trupe bi za nepunih osam dana s lakocom citavu tu detinjariju dovele do tragicnog završetka. Jer, poslednje pitanje koje se postavlja uvek glasi: Sta ~e se dogoditi ako pasivni otpor neprijatelju na kraju stvamo bude išao na ~ivce i ako on ude u borbu protiv njega sa brutalnom silom? Ako se to dogodi, mora se, hteli -ne hteli, pristati na teške, krvave posledice. Time se, medutim, dolazi tamo gde se stiZe i aktivnim otporom,

naime do borbe. Stoga svaki takozvani pasivni otpor ima smisla samo u slučaju da iza njega stoji odlučnost da se u slučaju otvorenog ili skrivenog rata taj otpor nastavi. Generalno gledano, svako takvo razmatranje vezano je za uverenost u mogući uspeh. Čim je tvrđava koju neprijatelj snažno napada prinudena da počne da gubi i poslednju nadu u odbranu, ona se praktično predaje, posebno ako u takvom slučaju branioca umesto verovatne smrti čeka siguran život. Ako braniocima opkoljene tvrđave oduzmete veru u moguće oslobođenje, snage odbrane će se uružiti.

Stoga je pasivni otpor u Rurskoj oblasti s obzirom na poslednje posledice koje je morao i mogao da nosi sa sobom ako je stvamo trebalo da

438 bude uspešan, mogao da ima smisla samo da se iza njega gradio aktivan front. To bi, međutim, značilo traženje nemogućeg od našeg naroda. Da je svaki od ovih Vestfalaca znao da domovina podiže vojsku od osamdeset ili stotinu divizija, Francuzi bi naleteli na njega. Uvek je više hrabrih junaka spremno da se žrtvuje za uspeh nego za očigledan poraz.

To je bio klasičan slučaj koji je nas nacionalsocijaliste primorao da zauzmemo najotrovniji stav protiv takozvane nacionalne parole. I to smo i učinili. Mene su tih meseci dosta napadali kao ovekovačije je itavo poimanje nacionalnog bilo samo meštavina gluposti i spoljašnjeg privida koju su svi propagirali, jer su podlegli prijatnom izazovu da sada odjednom budu nacionalno aktivni bez opasnosti. Smatrao sam taj najnižemiji od svih jedinstvenih frontova odjednom od najsmetnijih pojava i istorija mi je dala za pravo. Čim su sindikati skoro napunili svoje kase Kunovim novcem i čim je pasivan otpor morao da odluči da iz lenjstvanja pređe u aktivan napad, crvene hijene su istog trenutka izašle iz nacionalnog stada i ponovo postale ono što su uvek i bile. Manji od makovog zma gospodin Kuno se vratio svojim ovčicama. Nemačka je, međutim, bila bogatija za jedno iskustvo i siromašnija za jednu ogroženu nadu.

Sve do kraja leta ranni oficiri, a to sigurno nisu bili oni najgori, u dubini duše nisu verovali u tako sraman razvoj. Svi su se oni nadali da su se, ako ne otvoreno, a ono barem krišom vodile pripreme kako bi se taj drski upad Francuske pretvorio u preokret nemačke istorije. I u našim redovima bilo je [mnogih koji su verovali barem u vojsku. Ta vera bila je tako čvrsta da je znatno uticala na delovanje i posebno na obrazovanje ranih mladih ljudi.

Ali kada je došlo do sravnog pada i kada se nakon žrtvovanja čitavih milijardi u bogatstvu i rannog hiljada mladih Nemaca, koji su bili dovoljno glupi da bi ozbiljno shvatili obećanja vode, na tako sraman način kapitulirao, onda je negodovanje zbog takve izdaje našeg nesrećnog naroda provalilo na površinu. Milioni ljudi tada su odjednom bili potpuno ubedeni da bi samo radikalno eliminisanje čitavog vladajućeg sistema moglo da spase Nemačku. Nikada vreme nije bilo zrelije, čak je ono odlučnije zahtevalo takvo rešenje nego u trenutku kada je s jedne strane državna izdaja bila besramno očigledna, dok je s druge narod ekonomski bio prepušten umiranju od gladi. Pošto je država pogazila sve zakone o lojalnosti i veri, omalovažavala prava svojih građana, žrtvovala milione svojih najvrednijih sinova i opljačkala

milione drugih, nije vi~e imala prava da O~ekuje ni~ta drugo do mnju. A ta mr~nja protiv onih koji su uni~tili narod i domovinu morala je da nade ovaj ili onaj ventil. Mogu ovde samo da skrenem pamju na poslednju re~enicu mog govora u velikom procesu u proleCe 1924.:

"Sudije ove dnave slobodno mogu da nas osude zbog na~ih neka~da~njih dela, ali istorija kao boginja jedne vi~e istine i jednog boljeg prava s osmehom ce da pocepa tu presudu da bi nas sve oslobodila krivice i gre~ke."

Ali ona ce ida pozove pred svoj sud one koji danas, po~to poseduju moc, gaze i pravo i zakon, koji su na~ narod povelili u nevolju i propast i koji u nesreci otadZbine vi~e vrednuju svoje sopstveno Ja od livota celine.

439

Necu sada nastaviti sa izno~enjem doga~aja koji su odveli do 8.

novembra 1923. i koji su ga odredili. Ne zelim to, jer ne mislim da bi to na bilo koji nacin doprinelo buducnosti i jer je pre svega besmisleno otvarati rane koje danas jedva da deluju zaraslo. Osim toga besmisleno je i govoriti o krivici ljudi koji su mozda u dubini svoje du~e svi iskreno voleli svoj narod, ali su proma~ili svoj zajednicki put ili ga nisu spoznali.

S obzirom na veliku zajednicku nesreCu na~e otadzbine ne zelim danas vi~e ni da vredam i tako mozda razdvojim one koji ce jednog dana u buducnosti morati ipak da obrazuju veliki jedinstveni front u svom srcu zaista vemih Nemaca protiv zajednickog fronta neprijatelja na~eg naroda. Jer siguran sam da ce jednom doci vre~ne kada ce cak i oni koji su nam nekada bili neprijatelji sa strahopo~tovanjem misliti na one koji su za svoj nemacki narod krenuli gorkim putem smrti.

Ovih ~esnaest junaka, kojima sam posvetio prvi tom moga dela, zeleo bih na kraju drugog toma da predstavim pristalicama i zagovomicima na~eg ucenja kao junake koji su se potpuno jasno zrtvovali za nas. Oni moraju stalno iznova neodlucne i slabice da pozivaju na ispunjenje svoje obaveze, one obaveze kojoj su ostali vemi potpuno, sve do poslednjeg daha. A me~u njih bih zeleo da svrstam i coveka koji je kao jedan od najboljih posvetio svoj zivot osve~cavanju svog, na~eg naroda poezijom i mi~ljenjem, ana kraju i delom -Ditriha Ekarta.

ZAVRSNA REC

9. novembra 1923., cetvrte godine svog postojanja Nationalsocijalisti~ka nemacka radnicka partija bila je raspu~tena i zabranjena u celoj Nema~koj. Danas, novembra 1926. ona je ponovo slobodna pred nama, jaca i jedinstvenija nego ikada pre.

Svi progoni pokreta i njegovih voda, sva maltretiranja i klevete nisu mu mogli nauditi. Ispravnost njegovih ideja, cistoca njegovih zelja, pozrtvovanost njegovih pristalica ucinili su do sada da iz svih represalija izade jaci nego ikada pre.

Ako se on u svetu dana~nje parlamentarne korupcije bude ozbiljno pozabavio najdubljom su~tinom svoje borbe i ako se bude osetio najcistijim otelotvorenjem vrednosti rase i licnosti u skladu s tim se bude pona~ao, onda ce na osnovu jedne skoro matematicke zakonitosti odneti pobedu u svojoj borbi. Isto kao ~to Nema~ka svakako mora da dobije poloZaj na ovoj planeti

koji joj pripada ako se bude rukovodila i organizovala u skladu sa istim
principima.

Država koja se u eri rasnih trovanja bude posvetila negovanju svojih
najboljih rasnih elemenata mora jednog dana da zagospodari svetom.

Neka pristalice našeg pokreta to ne zaborave, ako velicina žrtve ikada
pruži povoda za zastrašujuće poredenje sa mogućim uspehom. HO

440